Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и р. кат. свягъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція водъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатаній вольни водъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністрацій „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 262. Четверъ 21 падолиста (3) грудня 1891. Рôкъ I.

Рада державна.

26-те засѣдане Палаты послôвъ зъ д. 1 грудня 1891 р.

По вôдкрытю вчерашного засѣданя присвятивъ президентъ Смолька теплу згадку помершому Архікнязеви Генрихови и его супрузѣ зазначуючи, що Домъ Наияснѣйшого Монарха покрывъ ся глубокою жалобою, котру такъ само вôдчувають и народы монархіи, позаякъ померши знаменитыми и высокоцѣнными прикметами серць и умôвъ, своею вѣжливостію и добродѣйностею зыскали собѣ загальну любовъ и поважане. Палата уповажнила президію зложити Є. Вел. Цѣсареви глубоке сочувство.

Міністеръ фінансôвъ вôдповѣдавъ на интерпеляцію пос. Турнгера и заявивъ, що пôсля закона о належитостяхъ лишь перши рекурсы противъ вымѣру належитости стемплевои суть вôльни вôдъ стемпля.

На интерпеляцію Соммаруґи и Фуса въ справѣ увôльненя вôдъ податку будôвельного въ Опавѣ и Вѣдни сказавъ Міністеръ, що залагоджене сеи справы есть можливе лишь въ дорозѣ спеціяльного законодавства. Що до Праги и Львова, то ведуть ся переговоры въ справѣ увôльненя вôдъ податку на довшій часъ тыхъ домôвъ, котрй повстають въ цѣляхъ асанаціи и реґуляціи мѣста. Правительство буде придержувати ся того правила такожь и въ иншихъ подôбныхъ случаяхъ.

Внесене послôвъ Свѣжого и Менґера въ справѣ нужды голодовои, грозячои всхôдному и захôдному Шлескови, признано за нагле и ухвалено завôзвати правительство, щобы оно сю справу розслѣдило и зажадало вôдповѣдныхъ кредитôвъ.

Справоздане комісіи контрольнои довгу державного зъ рокôвъ 1887, 1888 и 1889 а вôдтакъ справоздане комісіи о управильненю провізоричныхъ вôдносинъ торговельныхъ зъ Туреччиною, Испаніею и Португаліею принято до вѣдомости.

Опôсля вела ся дальша дебата надъ етатомъ міністерства торговлѣ.

Пос. Бурґсталеръ доказувавъ потребу сполученя Трієсту зелѣзницею зъ полудневыми краями, урґувавъ будову зелѣзницѣ черезъ Караванки и заведеня державного телефону межи Вѣднемъ а Трієстомъ. — Пос. Бернрайтеръ повитавъ симпатично предложене Міністра торговлѣ, бо оно мѣстить въ собѣ справу заведеня выдѣлôвъ робôтничихъ, орґанізацію стану робôтничого въ спôлки и суды мировй, зъ чого видко, що на соціяльно-політичнôмъ поли не настала застоя. Бесѣдникъ зазначивъ такожь потребу, щобы круги робôтничй знайшли приступъ до конституційного поступованя. — Кн. Ліхтенштайнъ запримѣтивъ, що акція въ користь дрôбного промыслу спочивае вôдъ 1883 р.; вôнъ говоривъ о упадку промыслу и руху торговельного. Бесѣдникъ взывавъ до прискореня роботы на соціяльнôмъ поли, що доведе до спокою въ монархіи. — Пос. Піхлеръ звернувъ ся проти Ліхтенштайна, котрый сказавъ, що ліберальна партія есть зависима вôдъ великого капіталу, и завôзвавъ его, щобы вôнъ выказавъ хочь одну акцію або одно голосоване, зъ котрого бы то можна видѣти. (Плєнеръ кричить: *Перервѣть бесѣду, най заразъ докаже!* Въ палатѣ настае великій неспокôй).

Міністеръ торговлѣ пригадавъ, що правительство пôдпирало дрôбный промыслъ зелѣзовый въ долѣшнôй и горѣшнôй Австріи, а галицкимъ посламъ сказавъ, що завзывавъ галицкй товариства рôльничй, щобы они высказали свôй поглядъ на справу угодъ торговельныхъ. Дальше доказувавъ Міністеръ потребу запомаганя Товариства пароходнои плавбы по Дунаю, бо треба удержувати давну звязь зъ балканьскими державами и не допустити до того, щобы тамъ зовсѣмъ щезла австрійска фляґа. А й міністерство войны мае великій интересъ въ истнованю сего товариства. Въ справѣ всесвѣтнои выставы въ Чікаґо заявивъ Міністеръ, що правительство постановило взяти въ нѣй офіціяльну участь. Наконець заявивъ Міністеръ, що въ наслѣдокъ Найв. призволеня пôдвысшить додатокъ державный для цѣлей промысловыхъ о 10.000 зр. и предложить Палатѣ въ сѣй справѣ додатковый кредитъ. *(Громкй оплески).*

По промовѣ пос. Козловского, котрый домагавъ ся будовы подôльскои захôдно-галицкои зелѣзницѣ льокальнои, важнои въ цѣляхъ економічныхъ и стратеґічныхъ, предложивъ Міністеръ додатковый кредитъ въ сумѣ 10.000 зр. на цѣли промысловй. На тôмъ закôнчено засѣдане а слѣдуюче назначено на нинѣ.

13

При стрѣлецькôй ватрѣ.

ОПОВѢДАНЕ

АБҐАРЪ-СОЛТАНА.

(Перевѣвъ Павло Кирчôвъ).

(Дальше.)

Корнила оставивъ Мільнеръ въ Жабю и казавъ людямъ розойти ся вздовжь рѣки, де лишь стояли гузары, абы помогти войськови розкватирувати ся та зôбрати живпости.

Доѣхавши до коршмы въ Яворнику, де треба було повернути *облазомъ*, котрымъ годѣ вже було конемъ переѣхати, угорській комендантъ першій злѣзъ зъ коня да подавъ руку Мільнерисѣ, щобы провести еѣ пôдъ гору. За нимъ и мы повлазили зъ коний. Одинъ гузаръ та гуцулы, що були на поготовѣ, забрали вôдъ насъ конѣ та завели ихъ до стайнѣ при коршмѣ а я взявъ тяжку скринку на плечѣ и уразъ въ двома гузарами, що остали зô мною, пôшовсми до горы за панами.

Въ дворѣ ждавъ на насъ неабыякій празникъ.

Мільнериха нôчю велѣла прикликати вôдъ пана зъ Криворôвнѣ кухаря та казала варити, що лишь е найлѣпшого на свѣтѣ. Винъ велѣла зъ *погребôвъ* добути, що май старшй да самй чѣльнѣйшй, якйсь такй замошенй фляшки, що скла у нихъ нѣяке око не доглянуло бы.

Якъ увôйшли на подвôре, то перша рѣчь, що ґенералъ явъ пытати за скринкою, а якъ показавсми му, щосми ѣ принѣсъ на своихъ плечохъ, выймивъ зъ кишенѣ два дукаты та давми и щось сказавъ до того бѣлого офіцира. Сей заразъ уповѣвъ минѣ, що ґенералъ пытае, чи не приставôбыхъ до гузарôвъ, бо зъ мене бувбы добрый воякъ.

Я ему сказавъ, що се не моя, ай неньова воля.

Грошѣ державсми въ рукахъ незнавше, що зъ ними дѣяти; кинути або тярь вôддати, не смѣвсми, а ховати було якось *омптно.* Се першій разъ въ житю тогди я, сынъ май найбогатшого ґазды, доставъ грошѣ вôдъ чужого чоловѣка... Пôзнѣйше то вже бѣда научила брати грошѣ, ба й за зарôбкомъ собою нуждувати, але тогди ще не мусѣвсми. Якъ офіциры увôйшли уже въ дôмъ, я впустивъ дукаты несвѣдомо до кишенѣ на груди та махнувъ на гузарôвъ, щобы ишли за мною до кухнѣ, де и для нихъ богацькій обѣдъ лагодили.

Гостины вели ся десь ажь пôдъ нôчь. Я зъ гузарами носивъ полумиски та видѣвъ, яке тамъ дѣяло ся. Молодый ґенералъ да той ляшокъ русявый пôдчмелили собѣ май-май! Комендантъ дививъ ся у Мільнериху якъ у *веселицю* яку, да лишь за руки фатавъ да цѣлувавъ; а вона нѣбы то не давала ся, нѣбы не позваляла а очима надила го дъ собѣ, якъ лишь хиба вона одна умѣла, звычайно — вѣдьма! Одинъ лишь повковникъ, старый уже, не пивъ нѣчо, та лишь сивй вуса прикусувавъ да оглядавъ ся навкруги.

Уже зовсѣмъ змеркло ся, якъ повставали вôдъ стола. Офіциры позакурювали люльки и перейшли до другои свѣтлицѣ а Мільнериха кивнула на мене да шепнула, абыхъ ждавъ на неи въ городѣ пôдъ вышневою *затѣнкою*[1]), то вона выйде дъ минѣ, бо мае ми щось май дуже важного повѣсти.

Якисми се вчувъ, стиснуло мя щось коло серця и догадавсми си, що то буде якась чортôвська справа. Зразу не хотѣвсми ити, але потôмъ надумавсми си. Насамперѣдъ мушу вамъ признати ся, що мя усе щось тягнуло до тои жѣнкй; потôмъ погадавсми, що якъ вона що недоброго загадуе, то лѣпше, що я буду о тôмъ знати, нѣжь хто иншій... Молодый офіциръ такъ узявъ бувъ мене за серце своими словами, що и безъ неньовыхъ пересторогъ бувбысми си намагавъ усяку небезпечнôсть вôдъ него и вôдъ его товаришѣвъ вôдвернути.

Ну, тай пôшовсми пôдъ вишневу затѣнку и тамъ, схованый за густыми деревами, ждавъ на Мільнериху неспокôйный въ собѣ. Серце у минѣ мовъ молотомъ товкло ся. Щось такого дивного по минѣ ходило, що самъ не вѣдавъ ще, чи маю упасти въ ноги отсѣй дивнôй панѣ, слѣды еи цѣлувати и признати ся передъ нею, що хотѣвсми зрады доконати, чи топоромъ ѣй головъ розсадити...

Шелестъ шовковои суконѣ перервавъ мои гадки. Узрѣвсми ѣ знова. Бѣгла тихо, *сохранно* закрадала ся гей той вовкъ пôдъ череду, якъ ящѣрка.

---

1) альтанка

На понедѣлковомъ засѣданю комісіи буджетовои Палаты пословъ реферувавъ пос. Гербстъ о запомогахъ для заведень комунікаційныхъ зазначуючи, що сумы вставлені для Товариства пароходнои плавбы по Дунаю не могли бути взяті до прелімінаря, бо дотычна угода не єсть ще остаточно залагоджена.

Пос. Бѣлиньскій поставивъ резолюцію взываючу правительство, щобы оно взяло пôдъ розвагу справу утвореня одностайныхъ облігацій зелѣзничого довгу державы, могучихъ амортизувати ся въ однаковôмъ часѣ, але маючихъ выдати ся ажь по ухваленю вôдповѣдного окремого закона. — Пос. Лупулъ зазначивъ конечнôсть полученя Буковины зелѣзницями зъ Угорщиною, за помочею выбудованя зелѣзниць льокальныхъ на Буковинѣ.— Пос. Найвіртъ протививъ ся резолюціи пос. Бѣлиньского и жадавъ, щобы насампередъ Міністеръ фінансôвъ сказавъ свое слово и щобы ажь до того часу вôдрочено ухвалене резолюціи. — Пос. Кайцль уважавъ внесене п. Бѣлиньского за передчасове и завôзвавъ правительство, щобы оно предложило проґраму будовы дальшихъ зелѣзниць въ Чехахъ и на Моравѣ. — Пос. Беръ зазначивъ такожъ, що треба выслухати Міністра фінансôвъ въ справѣ покрытя коштôвъ будовы новыхъ зелѣзниць, на що и пос. Бѣлиньскій згодивъ ся.

Міністеръ торговлѣ поднѣсъ, що въ будованю зелѣзниць льокальныхъ не настала застоя, хочь будова въ послѣднихъ рокахъ поступає трохи поволѣйше, а вôдповѣдаючи на запытане Бера що до збôльшеныхъ жадань предприємства будовы галицкои зелѣзницѣ трансверзальнои, заявивъ п. Міністеръ, що угоды не заключено и що додаткові тї жаданя правительство вôдкинуло и справа правдоподôбно закôнчить ся процесомъ. Що до бажань высказаныхъ посломъ Лупуломъ, вказавъ Міністеръ збôльшаючі ся що року сумы на инвестіціи зелѣзничі на Буковинѣ.

Пос. Менґеръ промавлявъ за тымъ, щобы въ децентралізаціи зелѣзниць не ити за далеко и не шкодити въ збуваню товарôвъ продуцентамъ краївъ, де нема дирекціи руху. — Пос. Пленеръ протививъ ся вставленю сумы 500.000 зр. на будову зелѣзницѣ Станіславôвъ-Городенка, бо дотычного проекту ще не предложено Палатѣ. — Пос. Найвіртъ запытувавъ Міністра, якъ далеко поступили переговоры зъ полудневою зелѣзницею а пос. Кайцль запытувавъ, якъ стоить справа зъ заряджепями для основнои децентралізаціи заряду зелѣзниць державныхъ и высказавъ жаль, що не долучено выказу, котрый бы давъ докладный поглядъ на буджетъ зелѣзницѣ Кароля Людвика.

По поясненяхъ Міністра торговлѣ въ справѣ Полудневои зелѣзницѣ залагодила комісія першій титулъ буджету.

Жалоба въ Найв. Цѣсарскôмъ Домѣ.

Траґічна смерть Архікн. Генриха и его жены, выкликала глубоке сочувство не лишь у Вѣдни и въ Тироли, де специяльно жителѣ тамошні мали нагоду черезъ многі лѣта пôзнати честноты померших, але и въ цѣлôй Монархіи. Траґічну смерть покôйнои пары, можна ажь тогди вповнѣ зрозумѣти, коли знає ся ихъ житє и тогди ажь можна о нихъ сказати, що и смерть не могла ихъ розлучити. Тожь не вôдъ рѣчи буде хочь коротенько познакомитись зъ житємъ покôйникôвъ.

Архікн. Генрихъ, вступивши молодо до арміи, авансувавъ вже въ 1859 р. на ґенералъ-майора, а по италіяньскôй войнѣ прийшовъ яко бриґадіръ до Градеца, де въ 1864 зробивъ знакомство зъ своєю будучою женою, панною Леопольдиною Гофманъ, першою спѣвачкою при мѣсцевôмъ театрѣ въ Градецу. Панна Леопольдина Гофманъ, особа дуже красна, була донькою маґістратского урядника въ Кремсъ, и родила ся 29 падолиста 1842 р., а що мала красный голосъ, вôддали єи родичѣ на науку спѣву до вѣденьскои школы оперовои. Вступивши до театру въ Градецу мешкала она якъ разъ противъ дому, де живъ Архікн. Генрихъ, и щастє хотѣло, що зъ вôконъ канцеляріи Архікнязя видко було якъ разъ до вôконъ спѣвачки. Зъ вôдси пôйшло перше знакомство, але Архікнязеви не такъ легко було зблизити ся до тои, до котрои его серце потягало и котра ему серцемъ вôдповѣдала. Познакомившись близше, постановивъ Архікнязь, мимо того, що знавъ, які стрѣтить трудности, вже тогди оженити ся зъ тою, до котрои его серце потягало. Скоро лишь стало звѣстне его намѣрене, розпочались заразъ дѣланя, щобы его любовну звязь розôрвати, але всѣ заходы розбивались о сталый характеръ Архікнязя.

Въ 1866 р. выбухла война зъ Италією и Архікнязь Генрихъ мусѣвъ ити на войну. Розповѣдають отже, що Архікнязь передъ выѣздомъ на войну приказавъ принести образы своихъ родичѣвъ до помешканя панны Гофманъ и тамъ присягъ ѣй, що коли верне щасливо зъ войны, то оженить ся зъ нею. Зробивши вôдтакъ завѣщанє, просивъ въ нѣмъ свого брата Архікн. Райнера, щобы той, колибъ вôнъ погибъ на войнѣ, не забувъ на его наречену и заопѣкувавъ ся нею.

Пôдчасъ коли Архікнязь перебувавъ въ Италіи, не обôйшлось безъ всѣлякихъ заходôвъ, щобы его и его наречену наклонити до зôрваня звязи зъ собою. Особливо богато дѣлала въ сѣмъ напрямѣ мати одного высокого достойника державного. У панны Гофманъ явивъ ся бувъ навѣть разъ оденъ панъ, котрый спытавъ єи, чи велику суму треба бы заплатити, за звôльненє якого Архікнязя вôдъ даного слова. На то вôдповѣла панна Гофманъ: „Я знаю до чого вы то говорите. Але знайте, що я его полюбила не для его высокого роду, не для его достоинства, а о вашихъ заходахъ я ему донесу“.

По войнѣ вернувъ Архікнязь до Градеца, але зъ вôдси перенесено его яко дівізіонера до Берна. Пращаючись зъ своєю нареченою, просивъ єи, щобы она выступила зъ театру, бо вôнъ постановивъ оженити ся зъ нею. Панна Гофманъ выступила и перенесла ся до Гітельдорфъ до свого шурина дра Оппенавера. Въ 1867 р. взявъ Архікнязь урльопъ и перенѣсъ ся до Боценъ, де мавъ по батькови дôмъ зъ красным городомъ. Зъ вôдси подавъ ся до дімісіи а до нареченои написавъ, щобы пильно шила просто бѣлу мушлінову суконю вѣнчальну. Дня 2 лютого того року написавъ вôнъ оденъ листъ до нареченои, въ котрôмъ просивъ, абы приѣзджала, а другій до єи старшои сестры, въ котрôмъ просивъ о благословеньство, позаякъ его наречена не має вже матери. Дня 4 лютого вôдбулось въ Боценъ въ архікняжнôй палатѣ вѣнчанє. Запрошено мѣсцевого священика и двохъ архікняжихъ урядникôвъ яко свѣдкôвъ до палаты и тутъ безъ всякои церемоніи зложили обоє супруги собѣ присягу. Позаякъ то вѣнчанє вôдбуло ся противъ волѣ и безъ вѣдомости Є. Вел. Цѣсаря, то Архікнязь Генрихъ мусѣвъ выѣхати за границю а его добра вôддано пôдъ зарядъ Архікн. Райнерови, ему же самому вызначено лишь апанажу въ сумѣ 4.000 зр. Познѣйше однакожь дозволено ему назадъ вернути а женѣ его надавъ Є. Вел. Цѣсарь въ 1872 р. титулъ барановои Вайдекъ

Обоє супруги жили вôдъ теперь дуже щасливо зъ собою. Въ послѣднихъ часахъ приѣхали они були на весѣлє въ цѣсарскôмъ

Увôйшовши до затѣнки сѣла на лавчинѣ и уфативши мене за обидвѣ руки — потягнула мене дъ собѣ *Дриготѣвсми* якъ осиковый листь, коли почала казати:

— Твоя година надôйшла, Николо, — шепнула, притискаючи своє плече до мого. — Я слова не змѣню, за вѣрну службу тобѣ заплачу. Тота сама Мільнериха, що о єи ласку надармо добивали ся найбôльші панове, буде твоя.... твоя.... твоя!...

И притиснувши свои бѣлі, мармурові груди до моихъ, руками обвила ся минѣ за шию и стала разъ по разъ цѣлувати мя въ уста.

— Твоя, твоя! — шептала заєдно. А вôдъ грудий тыхъ лебединыхъ, зъ устъ єи коралєвыхъ вѣяло якимсь холодомъ, мовбы той ледовый, пôвнôчный вѣтеръ середъ полонинъ. Сей холодъ якось дивно на мене повѣявъ. Минѣ здавало ся, що се опириця вышла десь зъ Черемошу, да голубить, да тягне мя зъ собою въ синї кручѣ на студене дно. Въ очахъ станувъ минѣ нашь малый цвинтарь, въ памяти вôджили слова мого неня и науки добродѣя. Отяма велика минѣ вернула, кровъ вôдразу притихла.

— Буду твоя, — шептала далѣ тота мальфôвниця, — одинъ лише ще пробунокъ мусишь перебути, одну ще службу минѣ вчинити.... Слухай! — промовила нагло тихимъ, але острымъ голосомъ, выймаючи якесь письмо зза пазухи: — зъ отсимъ листомъ иди якъ найборше до Спасовои колибы. на смотрижôвськихъ *погараъ*, тамъ *надыблешь* пана капітана нашихъ жовнярôвъ, того самого, що тутъ у насъ бувъ. Вôддашь ему *оцесъ* листъ, да скажешь, щобы спѣшивъ ся и передъ пôвночевъ зъ вояками тутъ бувъ.

Се сказавши, встала выпростувала ся такъ, що ми ся выдала якъ яль та высока, а бѣла, да студена, гей снѣговї шпилѣ гôръ.

— Анѣ пары зъ рота нѣкому о сѣмъ, — казала тихимъ, свистливымъ голосомъ, мовбы гадина сычала. — Сли справишь ся добре, слова свого не змѣню; якъ зрадишь, — пôмста моя и тебе и цѣлои *фамеліи* твои не мине.... не мине.... Памятай си.... Памятай Николо!...

И заразъ зникла ми зъ очий, щезла якъ привидъ сонный, якъ мара зъ тамтого свѣта.

Оставсми си самъ одинъ и загадавсми си *туго*. Страхъ усякій мене вже бувъ опустивъ; ужесми знавъ, що сука-чарôвниця хоче погубити угорськихъ комендантôвъ, котрыхъ якъ братôвъ гостила у себе да принимала. А до сего сотонського дѣла, хотѣла мене ужити.... А не дôжде того.

Отакъ загаданый сидѣвши, да изъ мѣсця нерушивши собою, ажь чую якіись тихій шупôтъ, щось зашелестѣло въ *жемерьохъ* нѣбы лисъ, що до курий пôдбирає ся. Схиливсми голову, видививъ очи и узрѣвсми якусь невыразну тѣнь, що пересувала ся швидко вôдъ тои затѣнки, де я сидѣвъ у другій конець городу, що гущаками порôсъ. При блѣдôмъ свѣтлѣ мѣсяця повидѣло ся минѣ, що то Германъ Нѣмчикъ, котрого вже вôдъ самыхъ святъ великодныхъ нѣхто у насъ не видавъ. Видѣвсми его отакъ лишень на мигъ ока, по хвили тота тѣнь щезла въ жемерьохъ.

Я схопивъ ся зъ лавки, та глянувъ довкола. У вôкнахъ зъ двора видко було ясне свѣтло, а *особливе* у вôкнахъ покоѣвъ, де закватирували угорськихъ офіцирôвъ, било ярке свѣтло. Взяла мя охота подивити ся, що вони тамъ теперь робля?

Пôдсунувсми си тихо пôдъ вôкна и увидѣвъ въ першôй свѣтлици двохъ повковникôвъ да того молодого адъютанта, якъ схилили ся надъ великою мапою, що була розложена на столѣ, та встромлювали въ неи якісь маленькі значки, нѣбы шпильочки. Ґенерала не було межи ними. Пôшовсми далѣ.

Въ другôй нарожнôй свѣтлици було май темнѣйше, лишь малый *каганчикъ* свѣтивъ ся въ кутѣ. Мусѣвсми добре око задивити, абыхъ документно видѣвъ, що ся тамъ дѣє.... По хвили видѣвсми документно.... Узрѣвсми, та ажь уся кровъ въ минѣ закипѣла.

Напротивъ вôкна, на низкôй софцѣ, сидѣвъ ґенералъ да такій щасливый; коло него Мільнериха... *Льуа* вôдъ каганчика падала на єи лице и видѣвсми *достотно*, якъ осмѣхала ся до него, якъ ласили ся мовъ той котъ фальшивый. Грудьми своими его надила да уданымъ блыскомъ очий палила, а въ души зраду мотала. Тадже передъ хвилею лише посылала мене, а щобы я смерть навѣвъ на него.

(Дальше буде.)

домѣ и тутъ занедужали майже рôвночасно и померли, лишаючи круглою сиротою одинокую доньку, баронôвну Марію Райнерію.

Переглядъ политичный.

Зъ Вѣдня доносять до Czas-у, що Соймъ галицкій, котрый намѣряно скликати на день 27 грудня лишь на кôлька днѣвъ, не буде вже скликаный въ грудни, лишь въ лютôмъ и то на кôлька мѣсяцѣвъ. Засѣданя Рады державнои будуть около 18 грудня вôдроченѣ ажь до 9 сѣчня.

Въ Боснѣ и Герцеговинѣ начне зъ днемъ 1 сѣчня 1892 р. обовязувати нова процедура карна. При судахъ будуть фунґувати горожане всѣхъ станôвъ, котрыхъ задачею буде не лишь орѣкати о провинахъ обжалованыхъ, але и спôльно зъ судьями вымѣряти кары. Поступоване карне опирає ся на засадѣ обжалованя и обороны и вôдповѣдно до того будуть въ окупованыхъ краяхъ заведенѣ прокураторіи державнѣ. На присяжныхъ лавникôвъ могуть бути покликуванѣ крôмъ мѣсцевыхъ горожанъ, також такѣ горожане австрійскѣ або угорскѣ, котрѣ вôдъ 5 лѣтъ стало мешкають въ окупованыхъ краяхъ. При повѣтовыхъ судахъ будуть орѣкати: судья и два лавники; при судахъ обводовыхъ: три судьѣ и два лавники. На лавникôвъ не можна покликувати: адвокатôвъ, урядникôвъ державныхъ, учителѣвъ и войсковыхъ въ чинной службѣ, дальше особы, належнѣ до вôддѣлôвъ жандармеріи и сторожи скарбовои, вкôнци и тыхъ, що були каранѣ вязницею.

„Journal de St. Petersbourg" потверджує, що Гірсъ обнявъ наново свои чинности урядовѣ, и заявляє, що візиты Гірса въ Италіи, Франціи и Нѣмеччинѣ выкажуть въ наслѣдокъ, що положене стало ся яснѣйше и вôльне вôдъ всякого непорозумѣня. При тôй нагодѣ позыскано новѣ запоруки взаимного довѣрія на удержане всесторонно бажаного мира. Гірсъ вернувши до Петербурга зробивъ заразъ візиту нѣмецкому послови и конферувавъ зъ нимъ цѣлу годину.

„Биржев. Вѣдомости" подають яко поголоску, що въ деякихъ околицяхъ, дôткненыхъ неурожаємъ, мають бути коштомъ короны выкупленѣ припасы збôжевѣ, якѣ находять ся у приватныхъ властителѣвъ а переносять скôлькôсть, потрѣбну на выживлене черезъ оденъ рôкъ родины того властителя. Выкупленѣ припасы мають вôдтакъ обернути ся на живлене тыхъ, що нѣчо не мають.

Новинки.

— **Громадамъ Бушковичѣ и Бушковички**, въ повѣтѣ перемыскôмъ жертвувавъ Є. Вел. Цѣсарь запомоги 100 зр. на будову спôльнои школы.

— **Єго Ексц. панъ Намѣстникъ ґр. Бадені**, будучи минувшои пятницѣ въ Жовквѣ, оглянувъ шпиталь жовкôвскій у всѣхъ вôддѣлахъ, громадскій урядъ и мѣсце призначене пôдъ будову войсковыхъ касарень. Пôдъ вечѣръ удавъ ся Є. Ексцеленція на обѣдъ до Крехова. Вôдъ Глиньска провожала пана Намѣстника кôнна бандерія кôлькадесяти селянъ, котрѣ вôдпровадили Є. Ексцеленцію до двора паньства Мицевскихъ, де Єго повитали господарь, тамошный рускій парохъ рускою промовою, вôйтъ громадскій на чолѣ численно зôбраныхъ громадянъ, подаючи Є. Ексцеленціи хлѣбъ и сôль. Въ домѣ пп. Мицевскихъ вôдбувъ ся обѣдъ, а въ суботу рано повернувъ Є. Ексцеленція знову до Жовкви, де оглянувъ школы, мѣску рѣзницю, Выдѣлъ повѣтовый, а вôдтакъ по снѣданю у п. Старосты Ляникевича выѣхавъ коло 1 ои год. въ полудне кôньми до Львова. Ажь до границѣ повѣта провожали пана Намѣстника маршалокъ повѣтовый Тадѣй Старженьскій, староста п. Ляникевичъ, п. Алекс. Мицевскій и бурмістръ Жовкви Ровзадовскій. Въ понедѣлокъ звиджувавъ Є. Ексц. панъ Намѣстникъ IV ґімназію а вчера руску ґімназію.

— **Именованя.** Панъ Намѣстникъ именувавъ рахункового офіціяла ц. к. Намѣстництва, Станіслава Порта и концептового практиканта ц. к. Дирекціи поліціи у Львовѣ Ивана Урбановича концилістами при ц. к. Дирекціи поліціи у Львовѣ. — Ц. к. краєва Дирекція скарбу именувала адъюнктôвъ податковыхъ: Рудольфа Шанека, Кароля Ґерстмана, Володислава Кірхнера, Іосифа Шумахера, Володислава Стоклосиньского, Александра Дроздовского, Ивана Вавровского, Ярослава Радецкого, Едмунда Ґазду, Антона Фідлєра, Іосифа Утшика, Ивана Лятошиньского, Франціпіка Філяра, Фердинанда Сеґіна, Станіслава Свйонтецкого, Іосифа Недѣльского, Романа Совиньского, Ивана Цєцькевича, Марка Оссецкого, Ивана Гоммого, Мечислава Чайковского, Франціпіка Позняка, Мечислава Мойсеовича, Матвѣя Березовского, Франціпіка Ґнедінґера Іосифа Робурґа, Кароля Волка, Юліяна Ціпсера, Володислава Бохиньского, Антона Бордуна, Юлія Мозера, Ивана Стафиньского, Северина Пашкевича, Іосифа Даллінґера, Едвина Добровольского, Вільгельма Зайончковского и Мечислава Фабіяньского податковыми контрольорами въ X клясѣ ранґи. — Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала Сильвестра Витошиньского въ Сталяхъ сталымъ учителемъ при тамошнôй школѣ етатовôй; Іосифа Роґозиньского въ Пруднику бѣлôмъ сталымъ учителемъ при школѣ етатовôй въ Бабичахъ.

— **На фондъ будовы руского театру у Львовѣ** приславъ п. Т. Чеховичъ зъ Бортина коло Сокаля 22 зр., якѣ зôбравъ на весѣлю богослова п. Зарембы у декана о. Лѣщиньского въ Команчи. — Въ Тышкôвцяхъ (повѣта городеньского) зôбрано въ домѣ о. Зенона Шухевича на ту саму цѣль 5 зр.

— **Въ справѣ крадежи въ тернопôльской щадницѣ** доносять, що арештованого ліквідатора тои касы п. Джемоховского пущено на волю.

— **Огнѣ** Въ Сасовѣ на фôльварку „Калинка" повставъ оногди огонь, черезъ що погорѣло збôже и конюшина въ стиртахъ. Шкода була убезпечена. Се вже тетвертый огонь сего року на тôмъ самôмъ фôльварку. — Въ Ушни погорѣвъ оденъ господарь а неубезпечена шкода выносить 1000 зр.

— **За пôдпалене.** Вчера вôдбула ся въ львôвскôмъ судѣ карнôмъ розправа передъ судьями присяжными противъ Химы Худои зъ Хотилюбъ, обжалованои о пôдпалене хаты селянина Яцуха. Обжалована признала ся, що зъ 17 на 18 вересня с. р. зъ мести на жѣнку Яцуха, зъ котрою посварила ся була и загрозила ѣй пôдпаленємъ, пôдложила огонь пôдъ стрѣху хаты Яцуха, котра заразъ заняла ся, огонь пôшовъ дальше и знищивъ до тла 18 загородъ селяньскихъ зô всѣмъ доробкомъ, збôжемъ и пашею, а шкода неубезпечена выносить около 9 тысячь зр. Судъ засудивъ Химу Худу на 4 роки тяжкои вязницѣ зъ одноразовымъ постомъ въ тыждни.

— **Выпадокъ на зелѣзници** Недалеко перестанку зелѣзничого въ Бортникахъ, упавъ оногди зъ поѣзду гамôвничій пôдъ колеса поѣзду, а колеса вôдорвали єму ногу. Нещасливого вôдставили до львôвского шпиталю.

— **Охотнича сторожа огнева** завязала ся въ селѣ Чехахъ повѣту бродского.

— **Дешевѣ мешканя для робôтникôвъ.** Львôвске добродѣйне товариство св. Винкентія а Павльо внесло до Галицкои касы щадности меморіялъ зъ прошенємъ, абы каса щадности, зô взглядомъ на нужду найбѣднѣйшои клясы робôтницкои, занялась збудованємъ дому дешевыхъ мешкань для робôтникôвъ, въ котрôмъ они могли бы мати лѣпше примѣщене нѣжъ дотеперь по рôжныхъ норахъ та пôвницяхъ.

— **Черезъ банкроцтва берлиньскѣ.** Минувшои ночи въ Берлинѣ застрѣлили ся два гуртовнѣ торговельники годинникôвъ, Парманъ и Конъ, а причиною ихъ самоубійства була розпука, що черезъ банкротство банку Фрідлєндера и Соммерфельдôвъ оба згаданѣ торговельники стратили въ тôмъ банку 100 тысячь марокъ.

Всячина.

— **Землетрясене въ Японѣ.** Теперь ажь наспѣли точнѣйшѣ вѣсти о трясеню землѣ въ Японѣ дня 28 жовтня с. р. а зъ вѣстей тыхъ показуєсь, що то було одно изъ найстрашнѣйшихъ трясень, якѣ люде взагалѣ запамятали. Трясене то дало учутись въ 31 провінціяхъ. Одно мѣсто, положене при зелѣзници Токайдо, маюче 15.000 жителѣвъ, зовсѣмъ знищене; 3500 домôвъ завалило ся або згорѣло, при чôмъ згинуло 747 людей. Въ мѣстѣ Кано завалило ся вôдъ трясеня землѣ 600 домôвъ и згинуло 100 людей. Въ Оґакі завалило ся 53 домôвъ а 2000 домôвъ згорѣло; при тôмъ згинуло 700 людей а 1300 покалѣчило ся. Въ округахъ Актацъ и Ґіфу завалило ся 42.000 домôвъ и згинуло 4000 людей а друге тôлько покалѣчилось; 200.000 людей осталось безъ стрѣхи. Землетрясене, котре почалось 28 жовтня, скôнчило ся ажь 5 падолиста. За той часъ начислено 6.600 пôдземныхъ ударôвъ.

† Посмертнѣ вѣсти.

Константинъ Бородайкевичъ, греко-кат. парохъ въ Рожнѣ великомъ упокоивъ ся дня 28 падолиста въ 72 роцѣ житя а 43 священьства. Вѣчна єму память!

Іосифъ Чапельскій, парохъ въ Передѣльници, добромильского деканата, перемыскои епархіи, упокоивъ ся 22 падолиста въ 73 роцѣ житя а 46 священьства. Вѣчна єму память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 2 грудня. На вчерашнôмъ засѣданю рады мѣста Вѣдня высказавъ бурмістръ Пріксъ по причинѣ нещастя, яке стрѣтило Найв. цѣсарскій Дôмъ, глубоке сочувство именемъ жителѣвъ мѣста Вѣдня и подавъ до вѣдомости, що президія рады постаралась о авдіенцію у Є. Вел. Цѣсаря, щобы Єму то сочувство высказати. Архикн. Райнерови высказало вже мѣсто свое сочувство.

Парижъ 2 грудня. Кабінетъ французскій зажуреный дуже грôзнымъ положенємъ христіянъ въ Хинахъ, выдавъ розпорядженє до своихъ репрезентантôвъ за границею, щобы они представили дотычнымъ правительствамъ конечну потребу спôльного поступованя въ Хинахъ. На поглядъ французского кабінету треба бы нередо всѣмъ выслати однаковѣ инструкціи для репрезентантôвъ державъ въ Пекінѣ.

Петербургъ 2 грудня. Пôвнôчна аґентія доносить, що пôсля информацій въ мѣродайныхъ кругахъ нема и бесѣды о выданю заказу вывозити конѣ за границю.

Берлинъ 2 грудня. Пôдчасъ нарады надъ статомъ кольоніяльнымъ въ парляментѣ, заявивъ совѣтникъ посольства Кайзеръ, що нѣмецка полуднево-африканьска кольонія маѣ бути продана спôлцѣ за три міліоны марокъ; 200.000 марокъ вже заплачено, котрѣ пропадуть, коли до купна не прийде. Найбôльшѣ трудности робить анґлійскій законъ акційный, бо настоятельство спôлки мусить складати ся зъ Нѣмцѣвъ.

Господарство, промыслъ и торговля

Торгъ збôжемъ.

2 Грудня	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	10·65 11 40	10 50 11·30	10·50 11·50	10 75 11·50
Жито	9·30 10·—	9·— 9 70	9·— 9 85	9 30 10.—
Ячмѣнь	6 58 — 8·—	6 50 — 7 50	6 40 — 7.50	6·75 — 8·—
Овесъ	7·— — 7·50	6·80 — 7·25	—·— —·—	7·— — 7·50
Горохъ	6 25 10·—	6·25 9·—	6·25 10·—	6·50 10·—
Выка	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Рѣпакъ	13.— — 13 50	13 — 13 50	3·— 13·25	13·25 13·75
Хмель	55 — 60 —	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Конюшина чер.	42 — 55·—	41 — 54·—	45· — 55 —	45 — 55·—
Конюшина бѣла	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Оковита	19·70 20·50	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 19·70 до 20·50 зл.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.